

**XXIV
CICLE DE MÚSICA
A LA UNIVERSITAT**

TEMPORADA 2011-2012

**Jove Companyia d'Òpera
del Conservatori del Liceu**

Orquestra del Conservatori del Liceu

Direcció artística: Carmen Bustamante

Direcció musical: Daniel Mestre

Direcció escènica: Miquel Gorriz

Espai escènic i vestuari: Elisabeth Castells

Il·luminació: Nani Valls

Maquillatge i perruqueria: Núria Lluell

Repartiment

BABA / «MADAME FLORA» (vident)

MÒNICA (filla)

SR. GOBINEAU (client)

SRA. GOBINEAU (clienta)

SRA. NOLAN (clienta)

TOBY (noi acollit)

Cristina Segura, mezzosoprano

Maria Ponsatí, soprano

Josep Vives, baríton

Cristina Escolà, soprano

Daniela Sarmiento, mezzosoprano

Jaume Sangrà, actor

Pianistes correpetidors

Marta Pujol, Anna Crexells

**XXIV
CICLE DE MÚSICA
A LA UNIVERSITAT**

TEMPORADA 2011-2012

La médium
de Gian Carlo Menotti

Traducció de Francesc Parcerisas

Jove Companyia d'Òpera del Conservatori del Liceu

29 i 30 de juny de 2011, a les 22 h

Pati de Lletres de la Universitat de Barcelona

Vicerectorat d'Arts, Cultura
i Patrimoni



UNIVERSITAT DE BARCELONA



CONSERVATORI
LICEU



La mèdiuim

de Gian Carlo Menotti

Òpera tràgica en dos actes, *La mèdiuim* és una obra de Gian Carlo Menotti (1911-2007) concebuda a partir d'un llibret seu. S'ha dit que Menotti és un compositor postpuccinià, amb un estil eclèctic i modern però assequible. Si bé aquesta òpera no té una estructura formal definida, es pot considerar postverista, amb moments cantables i fins i tot alguna ària.

L'òpera s'inspira en l'ambient del Nova York de la immediata postguerra i es va estrenar al Brander Matthews Theater d'aquesta ciutat el 8 de maig de 1946. Més tard va ser completada amb una altra òpera curta de Menotti, *The telephone*.

Als anys quaranta, quan l'òpera es considerava un gènere quasi periclitat, *La mèdiuim* va animar el panorama operístic nord-americà. Es va cantar a Broadway amb un èxit immens, sobretot quan es va saber que el gran director

d'orquestra Arturo Toscanini havia anat tres vegades a veure-la i que l'havia filmada el 1950.

L'obra se situa en una casa molt modesta de Nova York on viu una dona de mitjana edat, anomenada Baba, tot i que es fa dir «Madame Flora» (mezzosoprano). La dona, que té una certa propensió a la beguda, viu d'enganyar persones modestes fent-los creure que té dots de mèdiuim i que pot fer aparèixer els fills perduts durant la infantesa. Per a aquest propòsit té l'ajuda de la seva filla Mònica (soprano) i d'un noi zíngar, Toby, que és retardat mental (actor).

Davant dels clients, Baba organitza sessions espiritistes, durant les quals entra en trànsit mentre Mònica, vestida amb uns vels flotants i ajudada per Toby, apareix il·luminada amb una llum blavosa, fent una veueta infantil i representant que és l'esperit d'algun dels infants. Els clients que canten en l'obra són el Sr. Gobineau (baríton), la Sra. Gobineau (soprano) i la Sra. Nolan (mezzosoprano).

ACTE I

A la casa de Madame Flora (Baba, contralt), la seva filla Mònica (soprano) es pentina. Al seu costat, l'innocent Toby (actor) treu d'una caixa tot de cintes i collarets, peces de roba de colors i vels i se'n fa un vestit. Mònica el renya, però ell continua jugant. Arriba Madame Flora, que renya i intenta pegar al noi, però Mònica s'hi interposa i evita que l'apallissi.

Durant la sessió espiritista a la qual assisteixen el Sr. i la Sra. Gobineau i una nova clienta, la Sra. Nolan, Mònica imita la veu de la seva filla morta, i després la d'un nen de dos anys que els Gobineau van perdre fa molt de temps.

Quan desapareix, els Gobineau queden contents i es disposen a marxar. Aleshores Baba, de sobte, sent que una mà freda li toca el coll i fa un xiscl. Com que els altres no entenen el que passa els fa fora gairebé amb violència, molt espantada.

Després explica a Mònica el que ha passat i, en un atac de pànic, decideix tornar els diners als clients que ha enganyat. Acusa Toby de ser-ne el culpable i ell comença a tremolar de por mentre Baba hi insisteix cada cop amb més força. El pànic de Baba és enorme i obliga Toby a seure i resar el rosari. Se sent un riure infantil. Pausa.

ACTE II

Uns quants dies més tard, davant l'escenari, Mònica canta i el noi deforme balla. Ell prova de parlar i Mònica s'inventa les paraules del noi, segons les quals ell l'ha estimada sempre. La pantomima que segueix fa entendre que Toby realment desitja Mònica, la qual no n'és conscient.

Apareix Baba, força beguda, i, primer amb un afecte fingit i després amb violència, vol que Toby li reconegui que va ser ell qui va tocar-la amb la mà freda. Com que Toby no respon, Baba l'amenaça amb una indignació creixent.

Quan sona el timbre de la porta i arriben els Gobineau i la Sra. Nolan, Baba no està per a més sessions i els fa fora, confessant que els va enganyar; tot i així, ells continuen convençuts dels poders de la «mèdiuim» i volen sentir els seus fills un cop més. Baba s'hi nega en rodó i, finalment, es queda sola.

De sobte se sent la veu d'un nen que pregunta per la seva mare. Baba es queda horripilada i crida per saber si és Mònica la que ha parlat, però no rep cap resposta. Beguda, cau adormida en un sofà.

Mentrestant, Toby, que s'havia amagat, reapareix i vol entrar a l'habitació de Mònica, però troba la porta tancada. Agafa unes joguines, fa soroll i desperta Baba, que, xisclant, li exigeix saber qui és i li diu que parli. Com que en Toby no pot parlar, Baba no obté cap resposta, agafa un revòlver i dispara. Es veu la mà de Toby que té convulsions i el noi cau mort. Mònica truca i Baba obre la porta lentament. Mònica s'adona que ha mort el noi.

Roger Alier